

VÁRAY KÁROLY
ÖRÖKKÉ HASÍT AZ
IDEG
1.kötet

**Váray Károly
Yaraw Yorak**

**Örökké hasít az ideg
Versek**

1. kötet

TARTALOM

Ahalál öröme
Gondolati sorok
Megfagyott
?!
Bolond
Szavak
Tükörkép
Mondd uram
Tíz sorban
Kérőn kérdez a rét
Halál
Stimme im all
Hang az úrben
A toll is...
Rémvers
Ha csillagok
Az élők
Kimerülés
Az ember nem ismer határt
Fogalmazás
Dörrenj meg ég!
Hozzád kiálltok anyám
Víz ballada
Gyötrelmek
Mint a harc
Meddig élsz
A bizonytalanság
Már megint
Prózában
Szörnyű álom
Simogató ujjaim
Ajánlás
Világ
Nekem vízió
Gondolat
És elég...
Élet
Ólmos levegő
Az érthetlenség balladája
Bevezetés
Méhes
Fényesség (balladája)
Az utolsó ember (balladája)
Az igaz mese
Sir a vad

Vajszívű emberek
Az emberi elme...
Sz
Kallódó élet
Üveghegy avagy jéghegy
Neosapiens
Jég sziklát hasít
Életsor fokozás
Semmiből...
Most örülsz
Anyacsere ma...
Helix
Lidérc tánc
Gondtánc
Színes csendélet
Olvasás
Tanyai est
Egy reggelen
Prizma
Örökkévalóság
Égiháború
Cséplőgépnél
Tél
Határban
Pirkadás
Gyöngy és koszorú
Ember és természet
Vihar a boldog napban
Est
Szendergés
Vihar
Életkép
Egy kép
Ablak mellé ültem
Beatkoncert
Táptalaj a tétlenség
Érthetlenség
Mindig hittem...
Jössz-e vélem
Megjelentél...
Elbeszélem
Bébinek
Mámorok
Esti kavicsok
A dongó
Ember szerelem törvények

Virágzó elmúlás
Gondolj rám!
Élt világ, éden
Xeroagónia
Szeress...
Újpesti randevú
Levél
Tavaszi
Hevült nap...
Fáradtság körül
342. Vers
Szex és esztétikum
Ébredés már
Furcsa Marcsa esete
Játék a fénnel
Szerелеm
Bimbórobbanás volt
Szerenő nádszál
Internacionalizmusért
A humánagy panasza
Analízis
Bitterfeld emlékére
Még éltem...
Végtelen utazásra...
Ezüst halál
Már éltem egyszer
Nátúr humánium
Tudod mit jelen távolság...
Hajad ingerlő
Gerendák mögöl
Éretlen nyíló tűzvirág
Hiányos vers
Lerázom
Ha rád...
Arcodat érzem
Vörösvirág (balladája)
Zöld fűszálon
Folyó patakot gyűjt
Nuphar, nuphar
Magány pillanata
Soha már
Fosztott gubbasztó...
Határ – tört
Kívánlak enyhe...
Bibe

A HALÁL ÖRÖME

Ráncait kínlódva vonszolja
Haláltáncot jár
– az örület keringőjét
forog, forog, forog
Lelkét ezer folt
Sötétre festette
Övé volt a világ
S ma dühöng a bitang
Forr a katlan
A bűn minden esetével
Melyet nem más kevert
Mint maga az ember
Minden kegyével
Humanitással
Vérrel és szex-szel
Az ember aki;
Megalkotta a legszebb erényt
Kigondolta a jószágot
És megalkotta a bűnt
Mintha semmi nem történt volna
Oly nyugodtan él tovább
Vizenyős szemeivel
Halál arcával
S mily kínos bevallani
Undorító de csábító mosollyal
És kegyetlen erővel elragad
Selymesnek tűnő
De vaskos karmaival
Ilyenkor undorítóan röhög
Karmait mélyen a húsba vágva
Iszonyúan szívja a vért

(Fattya természete a bűnnek
nem halsz meg soha ?!)

Mesebeli madarak rajoznak szüntelen
Óriások dühöngnek
Kacsalábon forog a vár
Királylányok várnak kérőt
(de busán csalódnak a vágyban!)

A halál meg üvölt
Röhög, vicsorog
(ő, él!)

s megvan az újabb áldozat!

1970 Budapest

GONDOLATI SOROK

Csak dühöngtem
És újra csalódtam
(a gondolat)
Amint megszületett
Rögtön meghalt
Nem élt, mert
Elveszett a komplexumban
(igaz)
Minden gondolat
Másnak talány

Különös eutektikum
De mégis megértés

(szenvedés és akarás)
(legyőzött és győző)

1970 Barcs

MEGFAGYOTT

Megfagyott az élet
Örjögő madarak
Vad vihar dala
Dalolja a lelkek
Egyszerű szerénységét
Kontra rekontra
(élet és – reélet)
meg nem is értem
a mozgatóerő, a dinamika
a szimmetria, az egyensúly
a lüktetés, a dobogás
a légzés, a mozgás
a beszéd, az írás
az érintkezés, a csók
a szerelem –
a, a, a, a, a,
és még hányszor
kitöltetlenül
csak marad, marad

1970 Barcs

?!

Van a kinnak és gyötremnek határa
Melyet ember képes magába foglalni
Halál és örület nélkül

1970 Budapest

BOLOND

- le és fel járkál
- szeme csillog a fényben
- igen a cipőpasztás dobozok
- néha füllel is lehet látni
- valamit motyog
- a bombázás megszűnt
- egy aranyló
- az ideg befonja saját magát
- működnek a varrógépek
- folyt ömlött a vér
- térképezték
- a föld vérfolyóit
- örök tanulság
- nem veszi észre senki
- golyóval játszik a gyerek
- amott sárkányt ereget
- szállnak a repülő halak
- a másik fűrészhal
- fűrészeli a bambusznádat
- hordják a cukorrépát
- nyugtat a békakoncert
- megtorpan a tekintet
- a két szem
- mereven gondterhelten

*(Drávatamási Szoc. Otthon
emlékeimből feldolgozva)
1970 Budapest*

SZAVAK

Már megálmodtam szerelmedet

Tavaszi varázsa

Örömfájdalom, élet vagy halál

Sírás és nevetés

Szenvedés, öröm

Házasság és csalódás

Remény, búskomorság

Örömfájdalom; élet vagy halál

Gyönyör és alkotás

Szegény, gazdag

Ritmus és zöreje

Szomszéd, hideg

Örömfájdalom, élet vagy halálszerelem és válás

Kín, gyötrelme

Béke és háború

Éh, mulatság

Örömfájdalom, élet vagy halál

Ránc és sétabot

Megvetés, vágy

Vakság és örület

Föld, ember

1970 Budapest

TÜKÖRKÉP

Már rég leült a sötétség a földre

Amikor bóbiskolva karosszékemben ülve

Mint napvilágnál láttam a szörnyűséget

Megleltem egy ember foszlott tetemét

Keresték már régen, eltűnt tán egy éve

Aztán abbahagyták, hisz nem volt senkije

Kiben élt volna tovább, bús termete

Vágyat ébreszteni, látásra szerelemre

Láttam; ó jaj; cafatos arcát, tekintetét

Mely mogorván tűrte az est hűvösét

Kérőn; ó rendületlenül, még élt

Csak szerencsétlen egy kicsit elalélt

1970 Budapest

MONDD URAM

Esszük egymást
Skorpió tudattal
Mégis álmodunk
Szebb jövőt

Uram mond
Mit ér a nép
Ha Földünk nem erény

Mondd uram
Ha van bűn
Hát nem maga a lét

(Ember ezért okos légy)

1970 Sturovo

TÍZ SORBAN

Kripta szülte nedves csontom
Az úrből kiállt
Hallod-e, hallod-e, ontom
A hideg szavát
Repked a szédült, zúzmara marta
Testem köde
Hűn szeretett lelkem megfagyni
Küldte oda
Elhal a test és elhal a lét
De tán megéri kínlódni még

1971 Budapest

KÉRŐN KÉRDEZ A RÉT

Száll a szádra féreg vára
Szétcibálni darabokra
Halva jött – e, az ember a földre
Kérdezi, kérdezi kérőn a rét

Elfed a föld és elfed az emlék
Mégis élni él a lét

1970 Kaposvár

HALÁL

Élél hasít
A buborék
Ketté vágni ékét
Súgva
Testek suhannak
Mint elhaló
Korhadó árnyék
Víz-molekulák homályában
Zörrenni
Cikk-cakk futkosó
Pókok iszonyában
Zuzzan
A síri vég
Kukkant a csont
Fehér vicsora
Ideg hálóban
Feszít az ideg
Menekülön
Széttépni darabokra
A halál
Iszonyú szorítását
Röpkén
Ismét meghalni
Humusz küszöbén
Sírni sóhajt lehelet
Utoljára még
Hagyja
Álmát is táborán
Elveszni a sivár molekulán

1970 Budapest

STIMME IM ALL

Höre mal, meinen Körper
Wie fährt
Über die Seelen
An der Lightscwindigkeit
Nach der lange
Unendliche
Aber, die kalte All
Frest meinen körper
Meiner Körper
Die Molekülen
So kämpfe ich
Mit der Unendliche
Fressen die All
Erkennen die gancze Welt

Höre mal, meinen Körper
Wie klopft daran
Die Atom der Töten

1971 Budapest

HANG AZ ŰRBEN

Hallgasd testemet
Ahogyan utazik
A lelkek között
Fénysebességgel
A hosszú végtelenbe
De a hideg űr
Zablálja testemet
Testem
A molekulákat
Így harcolok
A végtelennel
Zabálni a mindenséget
Megismerni az egész világot

Halld már testemet
Amint rajta kopog
A halálok atoma

1971 Budapest

A TOLL IS...

A toll is könnyel ír
Ha fogója bús
Itt egy „marha” fúr-farag
S a földben túr
Kipp-kopp kalapács dallam
Agyhasító zöreje
Az idegbe tép
Fáradtan fetreng három srác
Mindegyik mogorván morog
S méregre hág
Hát van még pofátlanság
Harácsoló kapzsi vágy
(s így telnek a napok
egy albérleti zugban)

1971 Budapest

RÉMVERS

Most rezzen a kő
Finom füveken
Surrán a bogár
Az avaron merengő
Ijedten felkiált
Valami alaktalan
Óriás szörny
Szárnyain végigszáll
Az életté vált
Anyag szüntelen mozgásán
Most fut minden puhány
Növények fák
Omlanak mint romvár
A szörny mögött
Forr gőzölög
A megolvadt élet-anyag

1971 Budapest

HA CSILLAGOK

Ha csillagok hullása
Tűzijátékot varázsolna
Lobbanna fel az ég
És futna menekülne
Minden tudatlan

(De így a számár is
Okosabb, mint a hülye
Mert tudja; vele együtt
Van még sok gügye
Kik tehetetlenül bambulnak
Hitül véve, ők még
A számárnál szamarabbak
És mégis okosak)

AZ ÉLŐK

Az élők halottak visznek
Nem tudni; mi lesz a sir
A mozgó atomok börtöne
Vagy a föld tehetetlen felszíne

1971 Budapest

KIMERÜLÉS

(Csak szépet szabad írni)

Falnám fel magamat
Talpamtól-hajamig
Minden sejtet
Hogy salakanyaggá váljon
Az úgy is rohadó test

Kerekedjetelek domborodjatek
Egyeteket meg
Agyamat zúzzátok
Öljétek
Védtelen anyagom
Nem lesz úr a gondolaton

(Azt mondtad szép az élet
Megértelek
Itt élek én is
Ezért nem lehetek halott)

1971 Budapest

AZ EMBER NEM ISMER HATÁRT

Az ember nem ismer határt
Gondolata törhetetlenül vágy
Letörni száz akadályt
Önmagát láncokra veri
Az ismeret láncaira
Melyeket mohón habzsol
És nehéz terhekkal
Hol lézeng
Hol száll
De soha meg nem áll
Él hal, sosem fél
Párbajra hívja a lehetetlent is
Az atommag és elektron között
Háborúzik a végtelennel

1971 Budapest

FOGALMAZÁS

Bevezetés:

Néha az ember nem tudja mit tesz
Egy elemi rész; bármit tehet
Soha el nem vész
Bár az ember bűvész
Az atomok felett is lehet úr
(de nem más nemzetek
Kenyerén)
Csak ember legyen
Ki megérti a szó jelentését:
KEGYETLENSÉG

Tárgyalás:

Az elme nem ismer határt
Csak mi küszködünk, finom lelkek
Talán a test a bűn
Mert megölni csak azt lehet
(az alkotás nem vész el)
Anyá és antianyag!
Egészében megremegett egy ciklotron
Mert egy kóbor neutron
A mágnesmező körén
Tudatlanul megbolondult
Egyre csak szívta az energiát
(és egyszer csak a magba
óriási erővel, magát belevágta)

Befejezés:

Mi tudattal alkotunk és cselekedünk?!

1971 Budapest

DÖRRENJ MEG ÉG!

Dörrenj meg ég
A föld minden szennyét
Villám vágja szét
Zúdulj özönvíz
Elmosva a Föld
Minden gyilkos eszközét
És az ifjúság szárnyakra kel
Noé bárkáján
– az egész Földön
Új nemzedék építi
A anyag ígét

1971 Budapest

HOZZÁD KIÁLLTOK ANYÁM

Miért nem hallod?
Két kezem kitárnám
Feléd anyám
De oly messze vagy
Mindig legyőz a táv
A testemben a könnyörgő
Kibírhatatlan mozgás
Csak marad, marad
Gyere mellém anyám
Te kinek keblén csüngve
Két évet élve
Gondtalan töltöttem
Két kezem kitárnám
Eléd Anyám
De előttem magasan
Magnézium por-hegy
Kavarog felém
Fogd már kezem fejét
Itt tűz ég
Érzem a halál tüzét
Itt van
Jaj robban
Elvakít a fény
Segíts már

**HOZZÁD KIÁLLTOK ANYÁM
MIÉRT NEM HALLOD!**

1971 Budapest

VÍZ BALLADA

Levegő, levegő, levegő
Nincs
Se-se-se-se-segítség
Levegő, levegő, levegő
Kavart
Se-se-se-se-segítség
Víz, víz, víz, víz,
Zavart
Se-se-se-se-segítség

1966 Barcs

GYÖTRELMEK

Gyötrelmek tornyosulnak
Hasít az idegben
Mutasd a világnak
Hatalmas máglya
Eszeveszetten futkos a tűz
Roggyan az üszkös rakás
Összeesve hull alá
Az összerakott értelem
Hamu és szikra
Kevereg a szélben
A máglya tornya
Elveszik a légben

1969 Bitterfeld

MINT A HARC

Mint a harc
Úgy vágnám tollam a falhoz
Ha nem lenne füzetem tárva
Bánatom jeléül
Mint a harc
Küzdök veled a remény
Jóság határán
Bízva de hitetlen
Megér-e jóság
Ha bízatlan ember
Küzdve vár

1969 Bitterfeld

MEDDIG ÉLSZ

Meddig élsz
Csak a vigasz gyönyörig
Menni kész
De örök hűségre eskü
Kész a vég
1968 Bitterfeld

A BIZONYTALANSÁG

A bizonytalanság
Befejezett téma
De nincs emberi ész
Ki halni mer
Megváltani önmagát
Bűneit és szennyeit
Feltárni kész
Befejezett téma
A végakarat utolsó
Fejezete a szűztelen
Megcsalt boldogság
Örjöngeni jóért gonoszért
Mindenütt a megbecstelenített
Csalóka mámor
1968 Bitterfeld

MÁR MEGINT

Már megint
Már megint megjelentél előttem
Te sötét tárgy
Lélekrabló kísértés
Őn jég tapintat
Te korcs jellem
(1945 Hiroshima)
Szénné égő ember
Égett foszlányok mögül kukucskáló csont
(Ilyen leszel Te is, vagy meggondoltad)
1967 Budapest

PRÓZÁBAN

És megérte, mert kinyújtottad kezéd és felnyúltál az égig
Tetszett a symphonia, mely értelmet sugárzott és ábrándra
Készített; hogy álmodj örökké. Soha letörve, hanem mindig újra
Nyújtod kezéd fel az égig.
Mindig csak magasabbra és magasabbra.
Pedig dörgött már ágyú
Véres volt a kard
Ropogott puska
– és még soha nem nyomta el ezt a nyomasztó zajt
A gépek ritmikus dallama
Volt már tűz és örület
Megnyílt a Föld, lávát okádott
Leomlott hegy, kiszáradt folyó
Összeomlott értelem
– de még mindig él az elme az alkotás
Megszólalt a néger tam-tam
Üvöltöttek
Táncoltak
Gyilkoltak
– mégsem állt meg a nagy tendencia, az értelem és ember harmóniája

1969 Bitterfeld

SZÖRNYŰ ÁLOM

Szédít a távolság
Végignézni ponttá váló alagútban
Egyik végén – jaj
Sötétség kísértet-tapogatom a falat
Kopár nedves mohák – kígyó
Villogó billió kukachad rohan felém
Befalazott mély folyosó – vágódik iszony
Félelem halálra rúg – forgó fej
Csukott szem – látom, érzem
Ne, ne, ne, ne
Közeledik – előre lépek – feneketlen verem
Újabb és újabb alagút
Kukacok éhes hada
Testemben fúródik – fejem leesik
Gurul, gurul
Kukacok, apró férgek tömege
Fejem a falhoz vágódik
Idegtépő fájdalom
Csak koponya
Rideg hűvös, nedves alagút
Jaj élek!
(fejem kering pörög
sajgón hatol fájdalom)
Jaj ébren vagyok!

1967 Barcs

SIMOGATÓ UJJAIM

Simogató ujjaim; szerelmi gyűrűje
Lágyan csavarodik nyakad felületére
– Ölelő vágyaim
Ujjaim vaskos inai acélként feszülnek
– Törni kész, hogy vasra verje
hamis vágyaidat

Volt: testem testedé
Van, testem minden része
Gyűlöletre testedé

1969 Bitterfeld

AJÁNLÁS

I.
Forr a must az agy
Bódító borra
Felbomlik kusza szövevény
Bosszúra áll az ész

II.
Vad ámokfutó
Villan a kés
Bosszút viasszaszúr
Többé nem úr

III.
Eszközöd ne legyen bosszú
Mert az visszaüt

1968 Budapest

VILÁG

Amikor az agy túltelített oldatból
Kikristályosodott a DNS
Büszkén vicsorgott egy halál
A nagy ($E = m \cdot c^2$)

Színtelen klorofill
A szupervilág lángelméjén
– Kezem remegőn érinti kezéd
valami mámor bizsereg testemen
– Aztán nő, nő a tömeg
Már majdnem hasadás
Még egy atom

És letarol.....vagy
– aztán fémmadarak susognak
– békeporontyok járnak üvöltő táncot
– és majmok huhognak
vér fém és darált hús
(Ez aztán a komplexum!)

Kritikus.....
.....tömeg
.....reakció
.....hasadás
.....ÉS AZ EMBER

1970 Barcs

NEKEM VÍZIÓ

Röpke hajsza maradt
Hatalmas gigászi fuvallat
Nyikorgó kerékhad
Barbár csökevény gyom
Hajló fonák koszorú
Gerinc – füzér hullaív
Rothadt lábfej, fagyos
Savanyú ruhacafatok
Mozgó csontvázak zörgő
Néma felvonulása
Szívélet – olvadó vércsap
Kongó üresség renyhe
Csikorgó vicsor – éhség
Köpet, piros fogak
Vipera marta élet
Imádkozó szellemsír
Tapadó rozsdás sor – vasléc
Rozsda – élet, szabad galamb
Nyugvó égi idézet
Csillogó, omló vágyeszme
Görcsös tapadó ujjpercek
Szabad ég tapogatása
Halomra temetett élő csontok
(Hitler úri vacsorája
Szenny ész tápláléka
Csak szavakban ismerd!)

1968 Budapest

GONDOLAT

Bár napról – napra
Új inger épül
A DNS lánc
Hélix pályájára
De szeretnék ebből
Egyet – kettőt szétroncsolni
Hogy soha többé
Ne tudjon megmozdulni

A futkosó N – gyökök
Bolondulva róják
Az értelem végtelenségét
S várják, várják
A test újabb ingerét
Hogy megölve
Az ember gondolatát
Ne tudjon felejté

1970 Bitterfeld

ÉS ELÉG...

Osztódott egy sejt
Kirepült egy kvantum
Képződött egy oxid
Ismerős játéka a képzeletnek
Ezüstösre festi a hemoglobint
És elég egy hajszín
Egy felidézett pillanat
Egy csók vagy ábránd
S nem a hangyaszorgalom
Gondolata borong

Csak láthatatlanul is látlak
Érzem az ósóceán szülte kegyetlenséget
A természet szülte parazita világot
És elég egy szépen ívelt szem
A szimpátia – mámor elérhetetlensége

De mindennek mozogni kell
(Ezt úgy hívják, hogy szupervers)

1970 Barcs

ÉLET

Kivetett cafrang
Kondul a harang
Nekem világvége
Halál öröke

1968 Budapest

ÓLMOS LEVEGŐ

I.

Ólmos levegő
Nehezedik rám
Fojtás vakmerő
Szívem csak vár

II.

Én és környezetem
Két mágnes
Mely egyező sarokkal
Küzd a haraggal

1967 Budapest

AZ ÉRTHETETLENSÉG BALLADÁJA

I.

Most négy szörnyeteg
Ostoros emlék haddal
Szorító bilincsen küzd négy fallal
Terhes múlt szörnyű gondolattal

I/a

Most minden
Oly kietlen
Sírni végtelen
Táguló egyetem

II.

Aztán nehéz fémmel megkarcolta
Zilált mellel, győzve feltűzte a
Legmagasabb bércre

II/a

Az égi himnuszok mindig
Zengnek dicső dalokat

II/b

Az eke vágta
Zörgő értelmet

III.

Gondol a gondolat; üszköt csiholva
Omladozó értelem; lidércet lobbanva
Nincs az érnek; utolsó lökése
Dúdoló ritmusnak; utolsó nyögése
Ordít a semmi; a sötét; a nincs
Lármáz a vágy; a fény; a kincs

III/a

Gondol a múlt
Orvul letarolt
Gondol a múlt
Orvul letarolt
Néró büszkeség
Démoni paraziták
Osztriga zabálók
Lelki szegények
– s még élnek

IV.

Rád oly nehéz, – emlékek éjét
Álmok hajnalán feledni
Dúltan idézni emlékek tüztét

IV/a

Rád, – egy villanás
Áradat drámája, s
Dühöngve széttép az atombomba

V.

Aki megszűnt; úrrá lett porai felett
Ki mást letiport, vaddá tett embert
Így legyőzve saját értelmét lett; élő és halott

V/a

Aki ölt rabolt
Ki nem kímélte lelkét
Itt van még és él

VI.

Meggyalázott már maga a lét
Embrió drámán – satnya nemzedék
Gigantikus elmével – fényévet ível át
Gyúrja atomok hosszú sorát
Yttrium, arany, vas, urán és réz
A gyilkos ötvözet szülte, jelen a rég
Lám mégsem sért az ész, hasít a tudat
Álnok szürkeség kin – lét; kurva a világ
Zokogó vicsorkönnny – s gyönyörű gyűlölet
Olykor bolondul futkároznak eszeveszett elektronok
Titánok halomra vesznek el tébolyultan, s
Tudva halálba űz a nyomasztó idegkoszorú

VI/a

Meggyalázott fekete fény
Együgyű szellem gén
Gépies bio-vaskecskék
Gyászra teremtetett TOMPA
Alfa jövő, s amikor
Lángol a Föld a nemzet
Átkozott legyen a szellem
Zsaroló pusztá varázsa
Oltára emelje bűnét, s
Tétován vallja
Tudtam, hogy TOMPA az ész

VII.

Most, most, most mindennek vége
Az, az, csak volt mindennek méhe
Gondol, gondol az értelem érce
Rád, rád gondol
Aki, aki
Meggyalázott (hogyan önmagát gyalázza meg)

1970 Bitterfeld

BEVEZETÉS

Az állandó ellentétek tollfogásra
Készítetik az embert
De mennyi toll kopott
Mennyi ember küzd
És megoldás még mindig nincs

1969 Bitterfeld

MÉHES

Nem barátság
Az édenben lógó raj
Nem testvériség
A zümmögő moraj
Ez a nagy család haláltánca
Amely éppen halni készül

1969 Bitterfeld

FÉNYESSÉG (BALLADÁJA)

Felhőkarcolók feszülnek sudáran az égnek
Koppan a dollár reflektorok fénytüzeiben
Leomlik a meztelenség; a megvásárolt boldogság
És örömtáncot járnak szesz mámorában
A nincstelen lerongyolódó koszosok

Gyárkémények kúsznak sötéten magasra
Terített asztal párologó illatában
Friss lapot olvas a gondtalan hasas
És gumibotok csattannak a munkára
Várakozó lesoványodott tömegben

Rakéták száguldanak messze az űrben
És felperzselnek millió embert
És letipornak anyát s gyermeket
És éhhalálba, csonttá zsugorodva
Embert hagynak elpusztulni

Rakéták, gyárkémények, felhőkarcolók
Vérrel és halállal mázolva
Meddig kacérkodtok

(Mit ér a holdközvet
ha van még éhező ember?)

1969 Bitterfeld

AZ UTOLSÓ EMBER (BALLADÁJA)

És akkor felállt
A megmaradt
Legmagasabb szirtre
Hosszú szakálla
Földet verve
Csillogott a fényben
Porral és hamuval
Végtelenül
Beborítva mindenütt
Végignézve felvillant
Agyában
A zöld anyaföld

És akkor felállt
A megmaradt
Legmagasabb szirtre

1969 Bitterfeld

AZ IGAZ MESE

Kicsi voltam
Anyám ölén zsugorodva
Hallgattam és bambán néztem
Elhittem, hogy a pici üvegben
Elfér az óriási szellem

–Fénykép az újságban
valahol atombomba robbant

Hallgatta
És bambán néztem

Óriási szellemet varázsol az égre
Gombaként terjeng szerte szét a légben

1969 Bitterfeld

SIR A VAD

Sir a vad
Százával cikázik a villám
Egyik fa a másikat veri derékba
Szállnak a gyökerek
Szépen szállnak
Elszállnak a fák között
Amott a nagy tölgy
Forgácsot szórva szét
Szalmaszálként törik
A töredék törtrészeire
Szállnak a riadt madarak
Ázott szárnyakkal
A repkedő gyökerek közt

Egy jól villámvágta gyökér
Éppen most veri kupán
Az egyik hencegve vitorlázó madarat
Amely élettelenül hull alá
A villám által felkorbácsolt
Gyökérhalmaz közé

1969 Bitterfeld

VAJSZÍVŰ EMBEREK

Szíve lágy, mint a vaj
Mondják ítélen
Vajszívű emberek; de
Lágy a nátrium is
Mely vizet érve robban
Mondom én, – nátriumszívű
Nektek; vajszívű emberek

1971 Budapest

AZ EMBERI ELME...

Az emberi elme oly erős szellem
Amely szétzúzza a legszilárdabbat is

1969 Bitterfeld

SZ

Szűk szellem veszélyt szab
Ha bajban vagy; de
Szükség szeme védelmet
Szabadít
Ha van erőd, mely bátorít
Szül szennyes végszót
Szánalmas számadás
A végre jeladás
Szülő szeglet végóra
Melyet szánom
Utódra magamat hagyom
Szűr szellemes veszélyt
Mely szálkás
Ha visszaüt a nyavalyás
Szűz szellő vérpiros
Szállong
Ha éhezve képzett dong
Szűzi szélroham
Vétket számúz
Ha megszűnik a szerelmi tűz

1967 Barcs

KALLÓDÓ ÉLET

Nézz fel az égre
Mily üdére varázsol
A kéknek-e lenge
Kérető kedély
S ordíts a légbe;
Be szép-e lét

Nézz le a földre
Oly sújtó kábulat
A humusznak a kavargó
Pokoli ereje
S ordíts a légbe;
Szédít-e a lét

(Nap tüze; mi ég
sötét lesz az ég
vad szél ri
oji, oji, oji

1969 Bittrefeld

ÜVEGHEGY AVAGY JÉGHEGY

Odvas a kapanyél
S még fogod
Büdös a menyét
De nem dobod
Szú rágt a tenyered
Aszott a rég
S mégsem mered
Létet fölét
Nyálás a zablás
Csöpögő csigavér
Áraszt a mártás
Fojtó a lég
Szartúró bogarak
Halom szerencsétlenség
Sújt a kamat
Dobd el hamar
Nyakad kötelét

Ha bányászod török
Ha mászod a nyakad török

1969 Bitterfeld

NEOSAPIENS

Jó érzés
Ha ember kap
Elnézés
Szellő arcúl csap

Betekinteni
Más lelkébe
Segíteni
Szép szerébe

Segítség
Ez nem azonos
Kerítés
Így honos
Áthatatlan
Láthatatlan múzsám
Bámulat
Sorsom nem barbár

Nyíló csap
Mindenkinek méz
Baráti kéz
Összekötő csat

Cseppen csordul
Kupát emel
Kutyám mordul
Múzsám felel

Ember rút
Segít múzsám ,sajnos csúf
Leszedi gúzsát

Idő hideg
Segít múzsám
Elem rideg
Meleg szálát

Acélos mell
Szépen domborít
Nap kel
Neki homorít

Folyó duzzad
Segít múzsám
Gátat húzzad
Erő sorsát

Nincs éhség
Völgy terem
Nincs kétség
Telik verem

Zene száll
Állapot extázis
Lábad áll
Való tézis

Föld pólya
Ellipszis
Világ pálya
Így rendes is

Szegény előd
Most gazdag kincs
Neked nincs
Vak szemfedőd

Forrás ered
Föld szomjas
Termés kerek
Nem aljas

Gyümölcs éretlen
Ehetetlen
Várj évet
Előzd héved

Volt fanatikus
Modern jellem
Vad patikus
Avult szellem

Minden finom
Mai világ
Ezt így írom
Mai szem tág

Vasat hevít
Formázza életét
Tüzet izzít
Előre kenyerét
Mai jellem
Új szellem
Új jellem
Kevert szellem

Ami rossz azt zúz
Új életet húz
Sok az irtás
Boldog sírás

1968 Budapest

JÉG SZIKLÁT HASÍT

I.

Jég sziklát hasít
Földi erózió
Életet ad
Termő talajt

Vad földi klíma
Varázsló erő
Négy évszak
Játszó tünemény

II.

Az ember az ész ura
Legyőz téged is
Változó mozgás
Igába fog éltető hatalom!

1967 Barcs

ÉLETSOR FOKOZÁS

Elem – vegyület – élet – mozgás
Lásd az élet visszavezet
Lebont; megszűnsz leni élő
Sejt – szerv – szervezet – szervrendszer
Kifejlődött érzőszövet
Most táncoltat sors ütemre
Szúrás, kín, fájdalom, hő, szag
Irányít inger
Atom megtalálta bio-rendet
Fajod élni fog; még világ, világ
Növény – állat – majom – ember
Meghatározott irány

Rügy – virág – termés – mag
Nem jut messzire, megáll
Ha felemészti kínzó fagy
Nem érez – mégis fáj
Ember vagy Emberben

Használd mivel a természet megáldott
Száguldj előre óriás hévvel

1968 Budapest

SEMMIBŐL...

Semmiből teremtetett anyag
Isten csodája
Keze között hét nap alatt
A világ megformálódott

Mi atyánk az ész
Ki vagy a mennyekben
– raktározott tapasztalat
Ha van célod
Szent a neved
Ha építsz
Eljön a te országod

Hozd el ezrek begyöpösödött tudatát

1968 Budapest

MOST ÖRÜLSZ

Most örülsz
Te cafska
Kidobtad csipke szegélyből
Fél melled
Tágra nyílt pupillák
Csaló kábításra
Fogamzott magzat
Izgatod jámbor facérok
Kínzó álmát

Szikláról pergő értelem

1968 Budapest

ANYACSERE MA...

Anyacsere ma
Zöldell a világ
De érzem
Vibrálva a leprát;
Hamuban
A sugár reklám
Letarolva
Zseni fejek
Semmiség az ürességben
Por, por, por
Meggzúntél lenni élet

1967 Barcs

HELIX

Képzelet szülötte álom
Vagy valóság
Nem hihetem
De régóta nem látom

Pedig mindig mellettem érzem
Tapintom is
Csókolom is
De tény hogy nem látom

Most is itt suhan el
Libben előttem
Meg is szólít
Nem, nem, ezt nem hiszem

Valóban hol is lehet
Itt van de – de mégsem
Érzem melegét
Elrebbent édes leheletét

Már megint teljesen mellettem
Víziók álmok
Csalhatatlanság
Utópia – beteg képzelet

Megfogom kezét
Érzem keblét
Fejemet ráhajtom
De mint a füst szétoszlik

Ez nem lehet igaz
Száz erény
Jóság megöl
Csonka érzet kidől

Valaki hív, igen
Ő az bíz Isten
Ismerem hangját
Amint édesen száját elhagyják

Keresem, de nem látom
Örület, meddig
Szív erózió
Vad romba döntő álom

Teljes csend, nyugalom
Őrjítő agymunka
Szív ritmusa
Láncra vert nyugalom

Csak még egyszer
Utána ezerszer
Válni nem tudok
Megtörtént vad szánalom

Test forma mit sem ér
Molett, hosszú
Alacsony, karcsú
Nem izgat pedig kacér

Kívántam, kívánom, kívánni
Egybeolvadás
Görcsös akarat
Gondolattal szörnyű vívni

Vagy, létezel, látlak
Zsibbadó akarat
Halott némaság
Nincs régi áradat

Hiába foglak örület
Merev test
Nyomasztó est
Élettelen hamu szédület

Göröngy rög élet
Vermes utak
Tudat alatt
Könyörgők adj létet

Nevek, múlt, gyötrelmek
Tűnjetek el
Emlékre emel
Hélixre pördít, kever

Szerelem édes álom
Kívánság kéj
Mámor éj
Semmit soha, nem bánom

Köröz engem, repked
Távolodik
Vívódik
De nem közelít szeretet

Fiatal test sajnálom
Ártatlan
Szűzi test
De nem ezért kívánom

Menyből jövő üzenet
Fáradt agyteke
Én sejtelve
Úgy ha igaz köszönet

Leplezett halott test
Mint élő
Vívó erő
Mily igaz hitűen fest
Neved, hogy búcsúzom
Nem mondhatom
Lüktető agyam
Nyugalmát így felbonthatom

Bolygó, Világegyetem
Száguldj
Mozdulj
Repülj vele életem

Mágikus eszme erő hit
Nyugalom, szép
Jó, vágy, kép
Erényből, szerepből kirepít

Széttépett érzelmek menjetek
Nem él
Kábít
Szívembe belesajdít
Fények színek zavarnak
Szűnj meg
Sötét rég
Nem élem át száguldanak
Legyen özönvíz, tűzvész
De ne egyszerre
Ez semmisülés
Szűnjön meg a kábult ész
Találkozom vele
Beteljesülés
Alvilág, szeretet
Más világ
Csapongó elme
Csak azért
Nem másért
Egymásba vegyülve
Van mámor nem egy
Alkohol, szerelem
Ópium, nem kell
Csak ő ez nem mindegy
Homályos kép
Vizes elmosódott
Nem tudom
Szabad gondolatra lép
Elmegyek, biztosan megyek
Nem úgy, mint
Csiga, teknőc
Életunt ember, mint legyint
Miért csak egy szív dobog
Ketten vagyunk
Nincs világ
Álom foszlott álom
Utálom hangomat
Magam fényét
Hőt, érzetet
Csak őt, őt gondolom
Emberek tömege, mese
Monda, ballada, rege
Hová foglaljam
Emlékkép zavart agyam

Volt de nincs – van
Létezik él
De mégse
Akarat vagy nyomor
Mind betörők, csalók
Mond rablók
Szív nyúzók
Gyilkos vágyálmodók
Erjedő gondolat
Amorf akarat
Mind hiába
Fejbe vert nyomasztó áradat
Átfúrt szétfacsart szívek
Már megtudták
Mi az igaz szerelem
Kik mindenre mondják ég veled
Rögök, madárijesztők
Élettelen erő
Nem mozduló mérő
Tömeg térfogat nem szerető
Van ezer, millió
De hiába
A szám egy
Álló nem mozduló nívó
Zavart gondolat
Selymes haj
Súrol érint
Ingerli áradó lényemet
Szabadulni gondolattól
Nem tudok
Nem lehet
Szörnyű kínzó álmotól
Kristályok széttörnek
Folyó formáz
Álmodó láz
Minden jót megölnek
Elfajult esztétika
Csalófestészet
Futurizmus
Valóság tükre ábra
Éter rezgések százai
Hullámcsapda
Szűrj-szűrj
Csak egy gondolatot ne

Nincs sebesség
Fény, repülő
Elektron, rakéta
Hiány nem teljesség
Élettelen megelevenedik
Kép szobor
Repked
Elme tudat zavarodik
Erőtlen kiabálás
Nincs hang
Csak mozgás
Drágám, drágám
Báránylehők úsznak
Az égen a léghő
Sorban rendben
Kiáltás, megváltás jónak
Újra együtt szívünk nem él
Beteljesült
Szerény remény
Köszönöm neked, ó ég
Összeforrt emlék, kettőnké
Örök törvény
Mindig mozog
Mely élet, él, és, élni fog
1968 Budapest

LIDÉRC TÁNC

Hangolja a neuront
Feszülésig
Majd megpendíti
Szakadásig
Tücsökprímás cimborám
S bolondul az égbe kiállt:
Ó nekem!
Ingovány felett repkedő
Szellem égi tor
Hitvány remegő epedező
Kedély égi kor
Lüktetve váró kábulat
Sivár kéj ér
Remegve ínba tódult
Szikár hev vér
Meglopva erő szerelmét
Hamvad csekély remény
Akarat csorba élet
Fenni meri rég

Mert merülsz lápba
Éh-szomj szerelem
Mert nyert balga
Kéj-méh, érzelem,
Mert merni mertél
Éj, jég vérerem
Mert életet szeltél
Ex éj esetem
Mert maradt omló ón
Nekem
Bú hálóját fonó pók
Ingerelve sikló bók
Kacér bimbó csók

Múlt gondja
Várja
Hogy váltsa
Lelket
Szabad árra
Elöntve
Testem ereit
Ködbe
Fonva kegyeit
Fetrengve
Hullj holtan
Érezve
Bőrt s pihét
Tapadva
Szám szádhoz
Marva
Szidd vérem
Ritmus
Szex harmónia
Húsomba
Ömlő mámor
Ha harap múlt
Tépő fogsora
Újra tigris pofában
Új, rég fogsága

Téboly kegyetlen bérc
BOLONDÍTÓ LIDÉRC

Lobbanó hó
Örök bódító
Melegre olvadó
Múlt s jelen

Mi bűn enyém
Arasz teke
Kóbor iszony hörgő hullám
Fájó remény
Cudar ég alatt
Mi bűn enyém
– szinkronba isteni tested fürdőjén
égi szellő furulya nótára én
– kéjelgő szövetdarab erény

Mi bűn enyém
Ha nem hűn tiéd

Ó nekem!
Ingovány felett repdeső
Szellem égi tor
Hitvány remegő epedező
Kedély égi kor

Mit rettegsz mitől
– konok derűvel eposzok
hanyag, szelíd a DAL

sivár a lelkem
de mélye tüzesen ég!
Mi bűn enyém
Ámított halmaz kegyelem

Pokol sivatag
Végtelen
Csaló oszttag
Végzet
Fövenyén folyó
Száz remegő gyász
Holtak
Tetemén vérmáz
Szenny
Kezed fog
Gyilkos
Kést merítve
Dobogó
Szívküzdésbe

Csak dalolj hisz boldog vagy
– Megkövült pofák
röhögve szívják
az igaz hitet

De várj
– Haramia köpetláz
hámló bőröm regenerál
te előbb elsorvadsz lassú halál

Mi bűn enyém
Üveg féltekén
Hol minden pillanat bűn
– Egyik épp combot zabál
Míg a másik csont és bőr
Temeti gyötrődő hamvát
Földet eszik szerencsétlen
Így csillapítja kínját
Ott a fülben csavargó
Cibálja kurva mellét
Mert éppen ebben leli kedvét

Minden lépés
Szakadás
Lét húrja
Feszül
Bűn várja
Enyhül
Egyszer elszakad

Hangolja a neuront
Majd megpendíti
Tücsökprímás cimborás
S bolondul az égbe kiállt:
Mi bűn enyém
Ha nem bűn tiéd

Mit boldogítsz
Te boldogító boldogtalan
Nem mentsz
Bú gyönyör
Fojtó öleléstől
Téboly kegyetlen bérce
BOLONDÍTÓ LIDÉRC

Csaplár utolsó nyögés
Húzd fülembe
Ciripelő csendülés
– Bódító csend – ábránd
Játszó lidérctánc

1968 Budapest

GONDTÁNC

Örült a Hold a csillagok, örültem én
Enyhe pír futott a Holdon s rajtam
Csillogott a fagy, lelkeimmel tüzelve
Ábrándoztam tar ágakkal szikrázva
Mit befont csillagok pilácsoló ábrázata
Lelkendezve láttam csírát serdülni
Beborított sűrű lomb, hókristályok lombja
Egyedül kopottan léptem, léptem
Egyedül merengve léptem, léptem

Sötét a Hold a csillagok, sötét én
Hirtelen megfordulok valaki kísért
Semmi nem volt, csak a csendes üresség
Mégfognak hidegen árnykéz sebesen
Játszanak csak, vagy Ő a szellem
Szemgolyómban mulatnak tűzijátékkal
Vörös lángnyelvek verő sugarában
S én habzó hullámverés fehér habokban

Egyedül kergetve siettem, siettem
Egyedül félve siettem, siettem

Tán alkohol mámor bolondít rémre
Nem csepp sem került ajkam szegletére
Meneküljek – de kitől vagy mitől
Meneküljek – de miért vagy kiért
De érzem lelkem dül – fül háborúzik
Zúgva tépve marva s falva agyam
Letörte finom hajtást – jövőre
Nem virul büszkén, most fagyottan
Egyedül küszködve rohantam, rohantam
Egyedül bűnre rohantam, rohantam

Álom vagy Istenek mulatsága
Táncoltatnak kínra veríték fürdőre
Fagyos esti jég lapon, röhögve borban
Remegek s félek, a kilincshez tapadva
Fagy öt ujjam, lassan csikorog
Belépek vártak, de ki avagy mi
Nincs itt semmi
Csak az érzet mely medvetalpával rám lép
Egyedül, s Ő a szellem, szellem
Egyedül, s Ő a szellem, szellem

Elnyúlok, hideg van, de perzsel a lét, vív
Küzd a szellem magammal az anyaggal
Rémkép, varázskép, a hamuban varázs
Vicsorítva néz s én félek – két vad szem
Szellem miért, kiért jöttél
Ó az ember, ember – én is ember
Ó kapzsi vágy, de ennél is több
Egyedül én és én kettesben, kettesben
Egyedül Őt ölöm kettesben, kettesben

Egy szék, egy ágy egy – két limlom itt – ott
Valamit tenni, tette fel, többet ez kevés
Elragad kígyó tekergődő szorítása
Mérget lehel ily szörnyűségre – Te akarod ember
Pihe erőm is leszáll a végtelen magasságból
Akkor is zengi lomhán szótag nyelvem
Pergő düh és tenni érzet – mégis folyt
Csak én és Ő az – az csak nyögöm
Még, még többet, többet
Még, még többet, többet

Utóvers:

Tíz ujj hiába vájja szikla keménységét
Élete végéig kaparhat, hogy
Legyen por, mibe belerakhatják
Egy porszem tetemét
Mégis akar!

Ha majd millió tíz ujj egybe forr
Oly csodákra leszünk képesek
Amely ma csak képzet és álomkor

1968 Budapest

SZÍNES CSENDÉLET

Ezüstös fénycsóvát fürdet
Szunnyadó keblén a barnuló láb
Ködlő párát lebegtet
Az oxigénben dúsló homály
Időnként felvillanó teremtés

Égő kálium liláját
Szövi magába a zöldellő erdő
Sárgulón viruló zizzenő levél
Enyhe foszlány dallamát
Remegőn ringatja a kéklő szellő

1971 Budapest

OLVADÁS

Hideg csillogású
Színed tompul
Orvul ha nyílik
Sötét felhő
Tűzö hévvel
Éget a Nap
Apad hasad
Olvadón rohanó
Hó, takaród
Többé nem dagad

1971 Budapest

TANYAI EST

Omló vakolat részében
Búvik a trágyaszag
Szüntelen kanyarog
Álmosan telítőn
Feketén lomhán
Nádtető domborán
Süllyed a sötét
Néma nem létező
Kerítés függönyén
Dalol az est
Szikkadó fűben
Mekegő kecskét
Szorít a karó
Csavargó búza illat
Kóborol a lehülő
Petróleumlámpa cilinderén
Lassan megfullad
A mozdulatlanság
Zajtalan némaság
(Pátka környékén)

EGY REGGELEN

Fotonok táncoltak
Sejtek pórusán
És hő furkált
Szunnyadó halált
Hanghullám verte
Dobhártyák falát
És takaró érte
Talpak hámát
Óra ketyegett
Bomba lármát
És testek elhagyták
Meleg ágát

1971 Budapest

PRIZMA

Vörös bogarat
Fókuszál a harmat
Reppenő narancs
Szárnyát simogat
Sárgán a levél
Zöld fűben
Henyél
Prizma
A kék homály
Ibolya oldalán

1971 Barcs – Budapest

ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Egymásba keveredve
Fulladnak az atomok
Megbonthatatlan
Dinamikával dolgoznak
Földben és testben
De tenyészek
Szépet és örökkévalóságot
És, ha megáll az ember
Mélázva ismerős táj felett
Az ereken is másként
Keveredik a vér
Ha bölcső Haza
Hű hantjai
Keringetik dédelgetve

1971 Budapest

ÉGIHÁBORÚ

Apró pergeteg
Felhők sötéten
Hömpölyögnek, mint seregek a harcmezőn

A Nap elé
Felvonulva
Beszennyezik a Föld tiszta egű fedelét

A szem előtt
Villám cikkan
És a dobhártyán dörrennek a molekulák

Kövér cseppekből
Függönyt húz
A levegő közé és folyton ömlik a levegő

1971 Budapest

CSÉPLŐGÉPNÉL

Pelyva közt a por
Törve perren
A gép, néha erőlködve berren
És nyeli a kávék végtelenét
Szétverni a kövér szemeket

1971 Budapest

TÉL

A folyékony anyag
Gördülése lassú
Enyhül a fürge mozgás
Érezd – e test a tompa szorítást
Amint zsugorodik sejtek pórusa
És koccannak a fogak

1971 Budapest

HATÁRBAN

Ring a szellő
Arany virág
Zeng az erdő
Ezer madár
Int a felhő
Kéklő árja
Lent egy kalap
Karimára
Kasza suhint
Zengő zenét
Dalos határ
Boldog mesét
Dől a búza
Töbe vágva
A menyecske
Csak úgy rakja
Jön a kulacs
Hideg nedve
Veríték meg
A kezekre
Poros, poros
Poros határ
A munkának
Vége van már
Hús a szellő
Arany virág
Kihalt erdő
Ezer madár

1970 Barcs

PIRKADÁS

Gyöngykoszorút fon
Ezrnyi foton
Szét – szétfröccsen
A szikrázó harmaton
Ébred az élet
Ezernyi alakon
Meg – megmozdul
Az alvó nyugalom
Simogat a fény
Ezernyi ablakon
Fel – felvillan
A sötét hatalom
Virrad a nap
Ezernyi álmokon
El – elindul
Ólom lábakon
Szét – szétfröccsen
Ezernyi foton
Gyöngykoszorút fon
A szikrázó harmaton

1970 Bitterfeld

GYÖNGY és KOSZORÚ

ÉLET és HALÁL
FEHÉR és FEKETE

Ezernyi foton
A szikrázó harmaton
Ezernyi alakon
Az alvó nyugalom
Ezernyi ablakon
A sötét hatalom
Gyöngykoszorút fon

1970 Bitterfeld

EMBER ÉS TERMÉSZET

Viruló pázsit, illó búzatábla
Trágya lesz
Aszalódik pörgő vidám levél
Elhal test, élő sejt
A ránc mely megjelenik
Jele poshadt halálnak
– penésztenyészet ellep
Ó öregség elsöpörsz
Láp frissességet, üde szellőt
A fáról is lehull a falevél
– szép színes
Ronda varangy felületű
Bűzös szagú tét lent
Kozmosz kincse
Seprű előtt forgó hordalék

1968 Budapest

VIHAR A BOLDOG NAPBAN

I.

Harmat cseppben fürdik a fény
Lomhán elindul a gyík
Naponta zölden virít
A korhadó tönk tetején

II.

Sötéten csavarodik az ég
Fájdalmasan gyürkőzik
Önmagával hadra lép
S elhullatja bánata könnyét

III.

Rubintba öltözik a lég
Lomhán elindul a gyík
Fáradtan ásít
A mai nap nem volt szép

1969 Bitterfeld

EST

Már rég lebukott
Horizontjáról a nap
Szunnyadozik a hasadás
Fekete selyem szálak ezre
Valahol pilácsoló
Prizmaszínek parazsa, hull
A halott mozdulatlanság
– pihenő testek – kosarában
Hold játszik fogócskát
Idézve sok kis izzó vaspör
Csiklandozó sugarát
S a földi pillák leesett sokasága
Belemerül a fekete fátyolba

–erőtlen csend hallgatását
Enyhe zizzenés, mocorgás
Hasítja ketté alvását

1968 Budapest

SZENDERGÉS

Nyugalom; éji lepel
– sötét fonák
Tejsav – halmaz – rostok
Kényelmes ágya

Lomha mutató...
– árny mozdulás

Gondolt – hullám
Szendergő alvása
– idéz egy nap...

Est; lusta emlék

1968 Budapest

VIHAR

Csattog, zúg, dúl a villám
Vad húzódik
Kő zúzódik
Sötétben villan a csillám

Esőáradat zúdul
Élet ázik
Lény fázik
Elő menedékért tódul

Hatalmas erő gyilkos
Habzó vér
Élete kér
Ádáz állapot, de kínos

1967 Barcs

ÉLETKÉP

Poros utca
Ezer bacilus, köpet
Járókelők, lábak
Csikkek, hányadék
Papírhalmaz
– és egy ember

pofájából ömlik
a búzló gáz
felkelne – összeesik
senki nem segíti

1967 Budapest

EGY KÉP

Szemeteskukában
Vagon szemét
– lerágott csontok
– talán éhező kutyának
(de annak sem kell)
oly régi
Az idő ellepte kukacpetével
Ott áll szerencsétlen
– omladozó fal mellett

1967 Budapest

ABLAK MELLÉ ÜLTEM

Ablak mellé ültem
Megszokás
Napi örökös helyem
Szép kilátás

Kristálytisza ablak
Az üveg zár
Száguld az idő története
Múlt építészte

1965 Budapest

BEATKONCERT

I.

Halljátok feleim
Néha megállunk; sötét lesz a világ
Vak sötét álom
De sötétben is mozgás a világ
Gondolatunk kóborol
Mert megszülettünk élni

II.

Könnyet fakaszt
A szenvedés csákánya
Mely nagyot üt
Ha érző a koponya
Mert szenvedést nem érezni
Átérezni is tudni kell

Hallod a mozgás zaját
Érezd a mozgás mámorát
Látod a mozgás színét

III.

Szűz vér folyik
Szakadatlan értünk
Ép emberkéket szülni
Nem bánatra; ABC
Fegyverek árnyékában
Kéjesen szeretkezni

A mozgásnak
Hallod zaját
Érzed mámorát
Látod színét

IV.

Bolyongok köztetek
Tébolyultan, szelíd őzek
És bámuló borjak
Kik a humán álarcát
A vadnál is vadabbá
Korbácsoljátok össze

Halljátok feleim
Színét a színnek
Zaját a zajnak
Mámorát a mámornak

V.

Halljátok feleim
Úgy mint mondom
Hallottam él az élő
Ha tétlen
A nem undorodó lét

Mond
Érzed a színmámor zaját

1971 Budapest – Somogyszob

TÁPTALAJ A TÉTLENSÉG

I.

Halottan él az élet
Tovább, mint mondom
Élőnek kincs a tetem
Mert dögöm örül
A még anyagcserét
Folytató örült

KÁBULAT és ÉRTELEM

II.

Zuhogó árként ömlik
A beteg beesett arcából
A mócsingos hányadék
Lávaként felperzselni
A gyötrődő torkát, éltetni
Nyüzsgő bacilusok hadát

SZUBLIMÁLÓ TESTÜNK KIÁLT

III.

Vörösen habzik a köpet
Pattanó vérbuborékok
Fornak kínnal, mint
Fémolvadékban az erek
Gennyes cafatokra festeni
A rohadó tűzhalált

DALOL és ÜVÖLT

IV.

És marad még ép rész
Húscafatok, csontok és nyálka
Éhező kukacoknak tenyészet
Szétzabálni minden elemet
Atomjaira bontva
Megemészteni az értelmet

DE SZERETI AZ ÉLETET

V.

Miután trágyaként
Bűzlik a salak, erjedő
Táptalaj, megmenteni
Földünk bio – molekuláit
Fürdetni a vidáman
Lubickáló aminosavat

SZÚNJ MEG GYILKOLÁS

VI.

Ha még ez sem elég
Zabálnak a bomló atomok
Fehérvérteseiket, bio-állat
Fegyverek aminosavakat
Még békét hoznak
És összerakják a legnagyobb
Földkriptát

GYŐZZÖN AZ ÉLNI AKARÁS

VII.

Tudom, undorítóak
Véresek a szavak
De mint mondom
Halotton élsz élet
Ha tétlen
A nem undorodó lét

1971 Budapest

ÉRTHETETLENSÉG

Amikor nincs távolság
A pillantás
A lesütött szempilla
Egy mosoly
Egy elrebbent szó
Egy érintés
Érződik lankadatlan
A minden pillanatban
Kirobbanó feszültség
A láthatatlanul is fogható érzelem
A két nem egymásiránti vágya

Egyszer megszilárdul
A levegő atomjai közt
Két tekintet
Két vágy
Két
Talán már évezredek óta
Egymásra váró érthetetlenség

1970 Budapest

MINDIG HITTEM...

Mindig hittem
Két szemed varázsának
Elbűvölő ajkad mámorának
Tested viruló szirma örök!

Mindig hittem
Selymes hajad ingerének
Bimbód édes ízének
Bőröd kábító érintése örök!

Most nehéz hinni
A búcsú könnyeknek
Arcod utolsó vonásának!

Menni, menni kell
Örökké menni!

1970 Szentlőrinc

JÖSSZ-E VÉLEM

Jössz-e vélem
Sötét erdők mélyére
Hol senki sem lát
Madarak csicsérgésére
Levetni ruhád

Jössz-e vélem
Hűvös avar neszére
Hol minden fűszál
Tested nedvére táncot jár

Jössz-e vélem
Csobogó patak partjára
Hol édes melódiát
Dúdol a lomb
Szerelmünk hajnalán

Jössz-e vélem
Futni tágas mezőkön
Hol végtelen a táj
Rögökön álmodni
Az élet dalát

1970 Dombóvár

MEGJELENTÉL...

Megjelentél, mint szilárd oxigén
Mágnes szerelmem vonz
Erőlködve kínosan
Míg oxigén tömbben
Léggé válsz a légben
Így, míg vonzalmam
Az ürességben
Lassan – lassan meghal a térben

1970 Budapest

ELBESZÉLEM

Hűvöset szült a hajnal
De még mindig
Csodában bízva vártam
Meglátni jöttedet
De nem láttam
Csak röhögő falakat
Néha hallottam
Egy visító kavicsot
Néma volt ott minden
Mint döglött tetem
Csak néztem talajt
Vártam jöttedet
Pedig már
Hűvöset szült a hajnal

1969 Pécs

BÉBINEK

Megszólítom a kis dögöt
Ádsz-e cicám egy kis csöcsöt
Nem ádom én csak úgy oda
Két piros ám annak ára

Pénzért teszed édes babám
Áruld a test mámorát
Szerелеmből gyere gyorsan
Ölelj át így szorosan

Jaj de nincsen ruhám cipőm
Az arcomra üde kenőcs
Mini szoknya szép csípőmre
Melltartó a nagy keblekre

Nem nagy baj az édes rózsám
Így is szebb vagy az álomnál
Csak a lelked legyen tiszta
Gyere máris egy nagy csókra

1967 Budapest

MÁMOROK

Ajkađ rengő mámorán
Érik a tavasz
Tavasz zengő mámorán
Ébred a szád
Szád mámorán ébred a csók
Csók mámorán ébred a szerelem
Szerelem mámorán ébred a test
Test mámorán ébred az élet

(Élet mámorán ébred a világ
Világ mámorán éled
A mámoros világ)

Élet mámorán ébred a világ
Világ mámorán éled
A mámoros új világ

1971 Budapest

ESTI KAVICSOK

Ültem a bús kavicsos parton
Arcodat hullámokból fodrozta a szél
Fentről madár esapott le
Elmosni az álmom tengerét

Sötét néma kavicsszőnyeg közt
Ping – pongozott sok kósza szemét
Társtalan kallódó emberek
Gondolataimmal tova szanaszét

Árva kavicsok szívem tőletek remélt
Talán titokban megnyílik ajkatok
Ordítani, hogy szerelmem szívemben tán
Osonva visszaszáll

1971 Barcs

A DONGÓ

Borúsan dongva kóbor dongó árva
Vadvirág poros bíborára száll
Alatta a karcsún ívelő szár
Szenvedőn megtörik, s némán ledől
A felreppenő dongó elől

1970 Középrigóc

EMBER SZERELEM TÖRVÉNYEK

Mi épp oly csodásak vagyunk; akár a természet
Mint a Naprendszer, bolygók és holdak rejteke
Akár a földünk és az anyagból lett embere
Vagy az elemi részek mozgásának kábító ereje

Mi épp oly csodásak vagyunk akár a törvények
Mint a tömeg és tömeg között ható erő
Akár a Nap fúziója, vagy a test hullni kényszerítő
Láthatatlan; különös.....

Ugye szerelmem érzed tested tömegét
Mellyel magadhoz láncoltad az enyémét
Csak éppen te szállsz könnyedén
Távolodsz.....

S én vonszolom magam éles kövek felületén

Mi épp oly csodások vagyunk; akár a világ
Hiszen minden ember külön – külön
Egy kis világ, s benne százával tombolnak
Erők; rombolni és építeni egyaránt
Egyszer bekövetkezik a lenini törvény
Mint a tömeg – tömeg között ható erő
Minden ember egy mási testben is él!
Ugye szerelmem érzed tested tömegét
Mellyel elszálltál könnyedén
És nem érzed az enyémet

(Látod minden közeledik
Te miért távolodsz?)

Budapest 1971 június 20-án

VIRÁGZÓ ELMÚLÁS

Illanó pillangó
Magdikám
Viruló lobbanó
Páfrány
Illatozó virágzó
Elmúlás
Itt ír a gondolkodó
Gond
Búsuló kiáltó
Rabmadár

Budapest 1971

GONDOLJ RÁM!

Rád gondolok
Dúdolva mondok szavakat
Látod-e
Hallod-e a lágy sorokat
Epedő testemről száll a dal
Gondolj Te is rám
Ekkor testeden tombolva
Dobol szívem ritmusa

Budapest 1971

ÉLT VILÁG, ÉDEN

Élt világ; éden
Örök kincs, virág
Édes szó és szerelem

Élt világ; művészet
Törékeny ábránd
Megformált sok kis világ
Élt és meghalt

Élt világ szívemen
Mennyország a földön
Lelkem mégis szolga volt

Élt világ megszűnt
Mégis élsz
Te drága forma

(Itt él a világ
Tündéri álom
Te szende ruhátlan szűz)

1971, Barcs

XEROAGÓNIA

Lehunyor szemem
Hajszál ereim vörösre festik
A napanyag égető sugarait
Testem álomban ringna
De ébren tart
A megszínezett fény
És üvöltenék
Mégis mint elektron
Rohanok millió atomon
Az anyag mégsem ért
Talán a gondolat
Mely távolból is elér

1971, Barcs

SZERESS...

Szeress, mert reszketek
Ha nem érzem
Egészében belsődöt
És félek
Hogy ajkadat
Többé nem érzem
(Gyere, mert pár nélkül
lézengeni kín)

ÚJPESTI RANDEVÚ

(Mielőtt a vonat Erdőkertes felé indulna)

Hidrogén, oxigén és sötét
Kergette s tavasz – est melegét
Benne
Testem lomhán dobbant
Cipóm a kövön
Néha – néha koppant
S íme álom hajad
A sötétben szőkén fellobbant
Szép szemedben
Fényt vetett a szerelem
Megláttalak
Testemben az érzelem
Mint körülöttem a lég
Mohón villant
Lényem fehér ruhácskára
Velük együtt robbant

1971, Budapest május 25-én

LEVÉL

Te élsz és uralkodsz
Hitvány testem felett
Míg nyögni képes
De ha elvész
Hát élj tovább
És nem lesz gondolat
Mi titokba űz

(A titkos percek szülnek
jót és rosszat
hát minket se kíméljen
a múltó pillanat)

1971, Budapest

TAVASZ

Minden tavasszal
Száll az élet
Egy évvel vénül
A felpezsdlő sejt
A növényekben is
Élénkül a mozgás
A szív
Szaporábban pulzál
És dobban

Fúzió és szakadás!

Apró sejt – gyárakban
A klorofill
Levegőt asszimilál
És szervünk a szerelmet
Mint agyunkban a vágy
Minden ingert
Mohón szintetizál

1971, Budapest

HEVÜLT NAP...

Hevült nap utáni
Hűvös szavak
Az arcodon
Legyökerezett pillanat
Pedig tudod
Milyen büszke
A tudatlan tudat
De élj vele

1971, Budapest

FÁRADSÁG KÖRÜL

Valamitől hajtva, űzve
Ébren lankad a fejem
Benne lassan összefűzve
Elernyed testem és kezem
(De itt van a Nap fogadd
itt van az élet élvezd
és gondolataidat hagyd rabságba
úgyis megölik egymást)

342. VERS

Mint futkosó nátrium
A víz tetején
Először sebesen futkostam
El akartam nyelni magam
S majd ahogy én
Robbanással egyesült a fém
Vízmozgások örök mozgását
Megbolygatva felsikított.
Veled boldogabb a lét
És zokogva, dúdolván
Elszáll egy hang
Fájdalmas hívívő
Bús gazdájától
Hírül vinni
Mi agyában
Fojtva zsong;
Kék szemeddel mért dédelgetsz
Szőke hajjal mért lebegtetsz
Mosolyoddal mért hívogatsz
Életeddel mért éltetsz
Virágcsokrok csokra
Érző csokra
Karcsú bókra
Márványtestű derekadra
Miért lankad
A kóbor költő szava
(Ha van estéd, hát élj vele
de reggel velem ébredj
s add hű kezed
és legyen miénk a nappal)

1971, Budapest május 12-én

SZEX ÉS ESZTÉTIKUM

Minden este az enyhe homályban
Szívekre hullnak a szerelmes pillák
S a távol mélyéből kábultan
Felébred bizsergőn ajkakon a vágy
Lassan némán illan
Úgy tűnik az utolsó kóbor fotón
De valahol egy résen át
Homály siklik a hajló pamutszálla
S felvillantja kerek domborát
És lágy testet formál a kőmozgás
Csavarodó karcsú ritmikája
Örülten éreznek szédült testeken
Mikor a kezek elmerülnek testek bársonyán
S a szemek ívének peremén
Megrebbenek ébredőn a könnyező pillák
Táncot úszva libben, amint
Pihéit szerelmes színbe fonja
A billegőn tapogató fénykéz
S lágyan rebesgeti szerelmét
Sötéten a fal fehérét
Amikor pihéit tapogatva
Szerelmet fest az árnyék
(Két különböző nem varázsa
a legnagyobb úr az anyagon)

1971, Barcs – Budapest

ÉBREDÉS MÁR

Érzem
Ezen a reggelen
Ismét nyögött a tél
Ébredés már
Ha a lélek; lelket terem
S a merengő gondolatában
Lég selymén ébred a csicsérgés
Ébredés már
Ha minden vízcsepp; torkolat
A Duna árján, a sötétbe
Belefagyó égő csóklavina

1971, Budapest

FURCSA MARCSA ESETE

Furcsa Marcsa
Szoknyácskája
Felcsúszott
A derekára

Zöld avarról
Pista lesi
Mily csábítóan
Int a bugyi

Marcsa kacér
Test melegén
Pista simul
Kérőn enyhén

Jaj szívem
Megértem még
Dehogy én
Tested férgét

Hogy én
Méhem hüvelyén
Ezt a förtelmes
Öles kukacot

Fuj és még nő
Combom ölén
Siklik egyre
Szöröm közé

Még én
Kezem selymén
Simogatni
Férged fejét

Jaj elér
Csiklóm idegén
Jaj még
Nyomd hegyét

Igen még
Van belőle elég
Nem érzem
A tövét

*1970, Halle
jav. 1971, Budapest*

JÁTÉK A FÉNNYEL

Kezd ereimben a múlt feloldódni
Testembe olvadt lényed elhal
Lassan könnyeddé lesz járásom
A földbe maródott emlékek nehezen

1971 Budapest

SZERELEM

Álmot loptok szívembe
Ábrándot fonó pókok
Csókok ízét szebben
Formázzátok művésznél
Árnyak lobbanó múlását
Szövittek gyorsan vakmerőn
Gyilkos hálótok
Ejt szenvedőn

Árnyak repkednek feketén
A halott éjszakában
Lepletek sötétében virrasztok
Folyton folyó érzelmek
Különös fonalak halálában
Ébredek remegőn
Szétszakítani benneteket
Gyenge lengék

Neked adnám
Ha mezőt tudnék csokorba kötni
Nap sugarát szövőszéken szőni
Ha szobrot tudnék felhőből faragni
Óceán vizét tükrösre csiszolni
Akkor tudnék boldog lenni

Rózsa tövise szúrja a kezéd
Nap sugara bántja a szemed
Felhő faragása esőt forgácsol
Óceán tükre vadul tombol

Nem tehetek és nem adhatok
Rajtam kívül semmit
Ezért írtam azt a kis verset

1970, Bitterfeld

BIMBÓROBBANÁS VOLT

Pattanó bimbók napsugár árban, ajkad
Piros ívére szórták, kábító színeit
Levetették a zöld ruhát, pattanó ritmikák
Táncára, sárga színt keverték csókokod
Hamisságára, pirosat lopva arcod
Üde mezejére, kéket szórtak szemeid
Sztelen hívására, rózsására festve tested
Törékeny hajlatát

Aztán vakon álltam és nem tehettem
Semmit, mikor a szirmok is
Elhagyták színeik

1971, Budapest

SERKENŐ NÁDSZÁL

Serkenő nádszál, karcsú
Dereka, édesen ring
Amint meztelen teste
Nesztelen vízcseppek hús
Csókjain mereng, puha
Bőre, sárgulón érik
A hőre este hűn
Susog, zizegő szerelmet
Reggel újra kacéran
Hajlong, s kérőn tekint
Az ébredő víztükörre
Ki égőn visszakacsint

1970, Sandersdorf

INTERNACIONALIZMUSÉRT

Tébolyon totyogó megpörkölt
Rezgő atomok börtönében
Tétlen bolyongó agyunk
Süvít
Küzdő nemzetek ölén
Ordít kezünk rövidsége
Nyúlni hozzád védőn
Letépni dörgő „dó” leplét
Induló mocorgás kitör
Örvénylő szava remény
„re” magasabb értelmén
Harc nélkül végre
Hullámok keverék színét
Mint „mi” a mindenséget
Összekovácsolni
Fehér fénné

Színeken dallamló megcsépett
Építő molekulák szorgalmában
Durván tapogató tapintás
Döng
Árnyak zilált életén
Megértőn fajok szeretete
Vésőn peng érik
Színek „fá” formája
Anyák szende ruhátlansága
Sikoly nesztelenségért
A „szó” szabad szaván
Gyűlölet nélkül végre
Emberek faj színét

Mint „lá” lágy trillázását
Összegezni
Egységes egészsé

Ecseten tomboló formázatlan
Éneklő színek csokrában
Szépen repülő erény
Borít
Színnel kitömní kínok gödrét
Míg a „ti” virág ölen
Tátikát fest a felperzselt gyepeken
A „dó” dúdoló ítélete hangzik
Gazember szíveteken

1971 Budapest

A HUMÁNAGY PANASZA

Doktorom recept kell
Mely minden nyavalyát enyhít
Füvek kivonata, erős lé
Hogy testünkben megérjen a hit
Szarvasbögés alvó sötétben
Kegyetlenül ébresztetni s csendet
Tabletták és porok, álmatlan
Mocorgást álmosná tenni

Doktorom, sír a reménytelenség
Talán van még mód
Új vért csörgedeztetni ereink
Robbanó feszülésében
Szüntetni agyunk tüzesen
Sebző fájdalmas lüktetését
Műszerek és tűk töményében
Megoperálni a bűnt

Doktorom, jóslás kell
Hatalmas-a föld tenyerén
Felületén követni domborát
És végtelen mélyét
Kiolvasni a gyilkos szándékot
Megelőzni a rossz szándék gondolatát

1971 Budapest

ANALIZIS

Nincs rideg csak kemény harc
Nincs szenny csak tiszta könny
Nincs világ csak igaz értelem

Kegyetlen rideg harc
Zabálta emberek millióit
Századok történelme hurcolta
Nyúzott szolgasors béklyóit
Míg beköszöntött a foton fényű idő
Lerázta parazita elemek ragadó halmát
Örök érvényű hús nikkal értelmet csapott ki
Az igaz érzelmek „dimetilglioximja”

Nincs reagens csak emberi elme
Nincs idő csak foton fény
Nincs szem csak sugár könny

Földünk kékes humuszán
Tenyésző sugárzó könnyek ölnek
Megértő fagyott szemeket, kövületnek
Nektek, ékes földi mirtuszok, elviselhetetlen
Feszültség az ember élet – halál szinuszgörbéje
Földünk forrongó katlanában küszködő tudatok
Mint vesznek el; önző állatok állati vérében
Mégis Naprendszer leszünk mi
Földünk Naprendszere

Nincs vörös csak tűzvér
Nincs kommunista csak kvazári tisztaság
Nincs béke csak ember

Kommunisták, kvazári erők
Marxista anyánk szűzi tisztasága
Szülte, intő szava halálban is nyögte
Legyetek fémnél fémesebbek; nemesebbek aragnál
Védjétek emlékét, kozmosz kristályszívek vérének
Vörös csapadékát, minden szennyező szín ellen
Nöjjenek, fonjanak elvünk szilárd rácsai
Tisztán, nemesen mint timsó
Elemi kristálya, csillagokig

Ha kemény harcok tiszta könnye
Igaz értelmet áldoz, foton fényű
Emberi elmék, sugárkönnyekkel vegyülnek
Ereink kvazári tisztaságában
Tűzvér folyik, akkor nincs ember
CSAK BÉKE VAN

(Csak egy faj létezik mely nem hordja
saját ellentétit az pedig nem a
Társadalom és nem is az ember
Hanem az emberi nem!!!)

1971, Barcs – Budapest

BITTERFELD EMLÉKÉRE

Bitterfeld a kémia városa
Hol békés polgárok forgatagában
Búvik a múlt

Város

Kórt keverő levegő
Délutáni csendjén
Zsong az élet
Békés utak hátán
– hazatérő embereken –
Dobban a lég

Szén szemcsék felületén
Csillan a Nap
Érdes feketén
Merész fény szökell
Szanaszét a térben

Sötétet ontó
Kémények szelét
Szétfúzni keményen
Lobban a fény

Vasúti híd ívéről
Villanva cikkan
Vonatok tükröző
Egybefolyt üvegére
S rezzelve sikolt
A távolba futó
Fémér

II. Fogadónál

Túl az úton
Fogadó áll
Szomjam oltani
Betérek
1848-as kapuján

Tolongó sörök
Asztalánál
Szabad széket
Keresek
Egyet lelek

Kíváncsi szemek
Kérdék
Hol van hazád
– meséllek Téged
Szülőhazám
Szép
Magyarország

Ich bin ungarn
Békés
És internacionalista
Békés ország
Hű fia

Későn ébredek!
(itt nincs béke
sem internacionalizmus
csak a múlt kegyetlen tette)

III. Gute Qelle

Ugrik a szédült
Asztal barát
Dülledt szeme
Vadul ül
A tigrispofán

Dörren a füst ege
Fröccsen a nyál
Rémül a gőz
Rémül a test

Megrekedt az ordítás
Halld váladékán
Villogó porszemek
Robbanó hangját

WARST DU HITLERJUNG
NEIN, ICH NIE!

IV. utóvers

Vagy ért az ész
Vagy elvész
A csökevény
De mindenáron
Befogom
Hangod torkodon

1970, Bitterfel – 1971, Budapest

MÉG ÉLTEM...

Még éltem a földön
Testem tapintása érzélem volt
Most a fényév köbén
Magam megelőzve rohanok én
Néha szellem képben
Mint gondolat visszatérek
De testem elemei meghaltak
Csak a képzelet világa
Vagyok én

1971, Kaposvár

VÉGTELEN UTAZÁSRA...

Végtelen utazásra indultam
Az élet egyenesén
Száguldani melletted sebesen
Mint párhuzamosok egymás mellett
Évszázadok teltek el
S már, csak halott testem
Metszete utad végtelenét

1971, Dunaiújváros

EZÜST HALÁL

I.

Oxigén körei rajzolódnak
A radio-realizátor ernyőjén
A Neutron I. lassan leereszkedik
A Xéna mozaikszerű gyepére

Prizmaszínekben fürdik
Az ébredő hajnal
Felnyílnak a plazmaajtók
Lágy zenélő dallal

x/23 kutatón kilép
A lebegőn ködlő kékbe
Fagyosan csillogó bércek
Ijesztően állnak előtte

Hirtelen felvillan emlékként
Bolygója bio-varázsa
Zsongó élet és halál
Szakadatlan ciklusa

Képlet műszereit összeköti
A neuronokba ültetett tűkkel
Az információkat addicionálja
A DNS-en lévő agyképekkel

II.

Centrikusan, idegesen remeg
A kocsonyaszerű minden része
A neutron I. lassan leereszkedik
A Xéna mozaikszerű gyepére

Körülötte ezüstösen tükröznek
A kövületek torzonborz árnyai
Teste mikronnyi nyúlványt növeszt
Mely orvul elkezd ezüstösen kúszni

Radioaktív tárolóiban felépül
Az ismeretlen kép
Kinek elemei, az elemek rendszerének
Szimmetria tükörképe

Növeli a nyúlvány sebességét
Nyújtani, mint barát kezét
– ezüst átmenetet képezek
S gondolat – fúzióra lépek

Észrevétlenül halad a hasadéokban
A Xéna egyetlen értelme
Izgatottan megérinteni azt
Ki valahol a természet fejedelme

III.

x/23 derülten néz
Fel a vöröslő égre
Nagy lélegzetet vesz
A fáradó tüdőre

Pici ezüst patak kanyarog
Békésen feléje
Lába előtt megtorpan
Megindul s elérte

IV.

Két évszázad múlva
Vad sugárvihar tombol
Bombázva: galaktikát, élet, élettelen
Létrehozni a; Homo sapienst

1971, Budapest

MÁR ÉLTEM EGYSZER

Hónapok óta szakadatlan
Szőrös karú mancsával
Dörzsöl két fadarabot
Bamba szemei kutatóan ülnek
Okos állati fején
Mindent nélkülöző hévvel
Küzd mogorván
Csiholja felfedező vágyát
Megérte talán
Egyszer csak fellobbant a tűz
(Csak ennyit láttam
és meghaltam)

1970, Barcs

NATÚR HUMÁNUM

Oly messziről törtek ránk
A fagyos neszek
A másvilág nyomasztó
Apró lényeknek
Hidegen csillogó mozgása
Egyszerre igázták le a Földet
Minden teremtményével
Némává és mozdulatlanná téve
Civilizációnkat

Mint mozdulatlan szoborhalmaz
Úgy fest a felszín
Komor embereivel jéggé válva
A 3696. esztendőben
Fagyott meg a mozgás
Megörökítve a pillanatot;

Amikor egy örült éppen
Kezét felemelte
Hogy iszonyú fájdalmat mérve
Meggzúntesse az életet

Ha egy pillanattal később...
Akkor kínos halálba fon
A láncreakció üvöltő szorítása

De abban a gondolatban
Oly hirtelen messziről
Törtek ránk
A fagyos neszek
Melyek bénává tették a mozgást
Kik Földünket átváltoztatták
Az ÖLDÖKLÉSEK és CSALÁSOK múzeumává
1971, Budapest

TUDOD MIT JELEN TÁVOLSÁG...

Tudod mit jelent távolság
Kéz pont határtalanság
Elszakított érzések
Hiába keresed;
Két félbe vágott kő
Többé nem egyesíthető

Megcsaló férj
Bocsánatot ne kérj
Gondolkodó lény
Kívánja test melegét

Kurva feleség
Semmi kétség
A hártya már foszlány
Így bizony nem lány
Jó, rossz barát
Pénzbe vert karát
Együtt szétvert kocsmák
Titokba tett summák

Tényleg igaz barát
Eltépheti a virág szárát
Elhervad a nagy barátság
De még összetart a jóság

Ha van szerető
Ez nem emésztő
Kalandunk vakmerő
Számunkra kielégítő

Ha távol a gyermek
Nincs szeretet
Mi marad csak az ösztön
Mit bele nevelt ded korában rögtön

Ha van menyasszony
Lesz más asszony
Mert nem vagy ott
És még ő sem kopott

Váró vőlegény
Megcsalva szegény
Későn veszi észre végzetét
S így éli le életét

Szerény fiú
Így lesz mohó
Senkinek nem adhat
Csal a koldulóknak

Aki tetszett lány
Marad csalogány
Ha látod mindig megcsodáld
De belőle nem lesz család

Karikás jegyes
Nem lesz kegyes
Marad minden a régi
Valót egyik sem kéri

Ó, agg, ükszülő
Rég látott öszülő
Rájuk vár a temető
Nézd még nem késő

Vérbeli rokon
Nem látod
Ne vedd zokon
Találkozol vakon

Tudod mit jelent távolság
Két pont; határtalanság
Elszakított érzések
Hiába keresed
Két félbe vágott kő
Többé nem egyesíthető

1967, Barcs

HAJAD INGERLŐ

Hajad ingerlő hullámaiba
Belefulladni, a bizsergő
Szédítő hosszú halálba
Elernyedni szép karjaidban
Két szemed bilincsén
Láncra verve, az örök
Fogság börtönében
Érezni tested melegét
Ajkaiddal összeolvadva
A kusza sötétségben
Meglelni téged
Igazán szeretni
Ezt akarom én

1968, Bitterfeld

GERENDÁK MÖGÜL

Gerendák mögül
Félelmetesen huhogó bagoly
Ábrándozó árnyék hullám
A kezdet üstökös csillaga
Ma nehezen hat; emlék
Mert volt, gondoltam rabnak
Belesül szívembe családig
Ma nem lehet ránézni
A kétes mosoly Vezúvig
Emlékkönyvbe fájó múlt
Parázsló jelen könny
Tudom, hogy él bennem is
Az igaz csók térdre borult
Az igaz szerelem kriptába
Ó csillagba rejtett mindenség
Nekem tüzes lábából kihűltél
Szétestél darabokra, befejezett por
Utolsó gyulladó fájdalmas hang
A víz, nyugodt csendes molekulák
Csillag eltűnt; új név
Nem illet; Nuphar, Nuphar

1968, Budapest

ÉRETLEN NYÍLÓ TŰZVIRÁG

Akarás gyönyörű arcod
Orchidea álom lágy kezében
Elragadott sors
Vaskos kegyetlen feketeség
Nem értél fehéret
Minden könny teremjen sírodon
Szerető életet
Már mindegy, szeszéj világ ura
Az idő lepergett
De ő mégis él
Betakart fekete lepel
Éretlen nyíló tűzvirág
Nem értél fehéret

1967, Barcs

HIÁNYOS VERS

I.

A sors háborújából
Sebzetten félholtan támolgott
Szerető szívvel vergődött egy lélek
Létrehozni két nem ötvözetét

II.

Napsugárban játszó
Színes spektrum
Szitakötő szárnyak
A csábító csóvától
A maró félelmig

1968, Budapest

LERÁZOM

Lerázom az őszi falevelet
Tél után majd újra éled
Tavasza szebbre öltözik
Felébred megölt lelked

1967, Budapest

HA RÁD...

Ha rád gondolok
Nappal éjjel egybeolvad
Elhagy fáradtság
Elkerül álom
Ábrándozó szemem
A mennyezetre mereng
Megjelenik képed
Borzas hajjal
Mint reggel
Vágy fog el ha látom
Szád sarkában
Csábító mosolyod
Arcoddal félhomályban
Falrepedés cikk – cakk vonalak
Féltékenyen incselkednek

Reggel veszem észre
Csak álmodtam
A legszebb álmot

1968, Budapest

ARCODAT ÉRZEM

Ó szemek mindensége
Rettentően hevít
Forr a Föld
Hegyek izzón hömpölyögnek
Arcodat érzem remegőn

1967, Budapest

VÖRÖSVIRÁG (BALLADÁJA)

A néma csendben
Kiállt a rém
Sikít a rém
A vak sötétben
Villan a fény
Csillan a fény
Még sötétebben
Egy figura
Köpenyes alakja
Kitárt karjai
Segély sikoly
Halál sikoly
Örökre megkövülten
Az égre mered
NINCS KEGYELEM
Napfényben fürdő
Szivárvány színeid
Vörös kehelybe foglalt
Csábító nedveid
– millió bogárka
Kéje kedve fénye
– millió zümmögés
Éltető nedűje
A némacsend
Kiállt a rém
Kitárt karjai
Segély sikoly
Örökre megkövülten
Az égre mered
Te voltál valaha
A vörös fényben izzó ember
Te
Satnya
Halovány
Halott
Rózsa

1969, Bitterfeld

ZÖLD FÜSZÁLON

Zöld fűszálon
Harmat csepp
Kövér friss csepp
Szellem kerget
Bolondot űz
Csalón szét űz

Oly kínzó
Nem vagy velem
Légy már velem
Mily édesek fiókák
Anyjukkal
Szerető anyjukkal
Bandukoló sugár
Rá esett
Belebotlott elesett
Árnyék játszik
Lávába hamuvá
Égnék
Érted égnék
Csiripelő hang
Messze száll
Levegőbe száll
Fehér fény
Bontva szét
Mefogom eltűnik
Akkor csillapodik
Tűzből csillapodik

Milyen szép életük
Család fészében
Füves fészében
Rávetette szememre
Ébredő szememre

1968, Budapest

FOLYÓ PATAKOT GYŰJT

Folyó patakot gyűjt
Sokat gyűjt
Én mindent neked

Mossa medrét
Folyó medrét
Készíti örök ágát
Homokot sodor
Feléd sodor
Nálad megáll

Óceánt képez
Egyet képez
Életünk vizét

Fákkal ívelt kristály
Ékes kristály
Szívem bezár

Óriás hegytömb
Szerelmi tömb
Kettőnk szimbóluma

Ívelő hegygerinc
Élő gerinc
Játszó tündére
Termő bányakincs
– nekem kincs

Forró galaktika
Millió szikra
Egy a szép
Iker csillag kép

1968, Budapest

NUPHAR, NUPHAR

Elnyúlt tézis
Többé nem ég
Való szintézis
Vonuló kék ég

A vízben él
Virul de szép
Ott is kél
Nélküle nem él

*Nem vihetem el
Szellem felel
Nekem avar
Elhervad Nuphar
1968, Barcs*

MAGÁNY PILLANATA

Gömbbe zárt élet
Zord, kietlen
Benne egyedül
Sajgó fájdalmad vegyül

Gömb felülete
Sima fényes
Az élet tükre
Bírálata éles

Fénye varázsló
Ronda tükör
Lelkedre tör
A sors addíció

Belenézel meglátod
Saját nyomorod
Mely visszaröhög
Konokul hörög
Életed lepergett film
Gyűlöletre szít
Kapálódzó cél
Számodra mindig vég
Szűk számodra hely
Befont konkoly
Elrágott a moly
Nem vagy már, rongy
Érezheted a szagot
Rácsap lapot
Műkincs légnehezítő
Tűnj papi füstölgő
E gond mestermű
Rabságodhoz hű
Kimásznál visszaesel
Múltra emlékezel
Ugye piszkos, kegyetlen
Életed koszos
Úgy nyilall szívedbe
Mint meteor a fölbe
Baráti egyensúly
Szennyet fujt
Mérleg elbillent
Átkot szisszent
Kifacsart mosó rongy
Büdös étel szag
Kevert maszlag neved
Ködös poronty
Latba tett energia
Üvöltő paródia
Beágyazott fantázia
Nyíló eszencia
Múlté a fenyő illat
Befalazott szag
Érzéketlen tag
Maró ős pillanat
Szó tündér gonosz
Égető sugarat okoz
Felperzsel, pusztát, vért
Pusztító gennyet mér
Teremtett gyógynövény
Kimentett jövevény
Megesz a lepra
Elhullsz a porba

Földi erő nem bűn
Hegyeket gyűr
Téged meg hagy
Agyad kör fagy

Halálra ítélt szenvedő
Menekülés meddő
Szilárduló cement
Téged is bekent

Hol van határkő
Préda csont zörgő
Emészt szabadulás
Márvány hasadás

Ha maradsz hithű
Darabokra tör a gyűrű
Menekülj – de hova
Ne válj fává

Rended homogén
Tered antilény
Könyörülj méh
Embrió benned él

Ész vadat idomít
Tudás így is sandít
Ezért te maradsz rab
Sanyargó tű darab

Gömbbe zárt élet
Zord kietlen
Benne egyedül
Sajgó fájdalmad vegyül

1968, Budapest

SOHA MÁR

Két kivetett comb
Közötte, két szikla közt
Meredek; de elviselhető
Hatalmas hasadék tátong
Már gyűrött lebeny
Tíz híján fél évszázada
Nem nyílik szerelem virága
De szexre nem kényes
Megért már nem egyet
Újra viruló színskálát
Megért, s nem kért kegyet
Haja juharfa termése
Mint csüng alá
Egyesül simuló vonallá
Két hatalmas keblére
Képes szerelemi hadra
Megvan éj alkalma
De nem sokáig bírok
Jönnek öreg kínok
Aszottra megviseli az idő
Úszik a múlt a dicső
Ráncra perdül sima bőr
Összeesik függ sima tőgy

1967, Barcs

FOSZTOTT GUBBASZTÓ...

Fosztott gubbasztott kibic
Fészke mellett
Melyet szétroncsolt zivatar
Fájdalmas, síró hangot hallat
Fárasztó munka nagy eredménye
A természet szeszéjes martaléka
Odvas fa félelmetes fénye
Összefogva hűvös merénylet
Egy élet ellen, melyben szív dobogott
Minden dobbanás élet
Kinek öröm kinek bánat

Fosztott gubbasztó kibic
Fészke mellett
Melyet szétroncsolt zivatar
Fájdalmas síró hangot hallat

1968, Budapest

HATÁR – TÖRT

A magasság határa
Nálad van Csillag
A mindig nyúló kéz
A meddő akarat
Igaz érzést
A tiszta forrást
Sötétre szennyezed
A szabálytalan dinamika
A könny mely lángra lobbant
A kezdet óriás határ ma
Mindig újra, de már tört
Talán kaland, bizonytalan nedv

Összeforrt üveg
Ferdén töri a fényt
Játszó fehér heg
Ne törj; már tanultam
Utánzó figura
Papagáj verőfény
Ez volt; mi köt

Minden múltó:
határ, – tört

1968, Barcs

KÍVÁNLAKE ENYHE...

Kívánlak enyhe selyemben meztelenül
Subaszőnyegen fetrengve
Tapogatni kerek melled
Üszkös fa ropogásánál; csiklandozó lángnyelvek
Melegében egyesülni
Testedet ingerelve
A végtelen homályba belemerülve

1968, Budapest

BIBE

Nap sugarai nyaldosták arcod
Halott némaságból kér, szűnjék dacod
Majd meglátod lankadt bibém
Kivirulsz, s újra élsz
Pírba fut, arcod tűzre lép

1967, Budapest